

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 32/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ... бр. .../..., ББ из ..., ... бр. ... и ВВ из ..., ... бр. .../..., које заступа као пуномоћник Иван Максимовић, адвокат из ...,, канцеларија бр. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 33/20 од 20.02.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 20.05.2020. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 33/20 од 20.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагачи су 05.03.2020. године поднели Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 33/20 од 20.02.2020. године, којим је одбијен њихов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 4 У 4639/19. Предлагачи наводе да убрзање поступка траже како би спречили ненадокнадиву штету која може настати на објекту који је предмет враћања имовине у поступку реституције. Истичу да је предметни објекат под заштитом државе као културни споменик, али да убрзано пропада јер се налази у поседу Привредног друштва РК „ГГ“ који не води бригу о њему. Предлажу да Врховни касациони суд усвоји њихову жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће усвојити приговор ради убрзавања поступка и предлагачима надокнади одређене трошкове поступка поводом приговора и жалбе.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 4 У 4639/19 и Р4 у 33/20 утврђене су следеће чињенице и околности: да је Привредно друштво Робне куће „ГГ“ дана 27.03.2019. године поднело Управном суду тужбу против другостепеног решења Министарства финансија Републике Србије којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију, којим се усваја захтев наследника бившег власника, овде предлагача, да им се утврди право својине на по 1/15 дела национализоване непокретне имовине у ... одузете бившем власнику ДД; да је суд 08.05.2019. године доставио тужбу на одговор туженом другостепеном органу и заинтересованим лицима, овде предлагачима; да је тужени доставио одговор на тужбу и списе предмета 12.06.2019. године, а да су заинтересована лица доставила одговор на тужбу 30.05.2019. године; да су заинтересована лица, овде предлагачи, дана 27.01.2020. године поднела приговор ради убрзавања поступка због тога што је предмет враћања непокретност – зграда која због неодржавања убрзано пропада.

Ожалбеним решењем одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 4 У 4639/19 са образложењем да чињенична и правна сложеност предмета оправдава дужину поступка од дана подношења тужбе 27.03.2019. године до дана подношења приговора 27.01.2020. године, те да ће према изјашњењу поступајућег судије предмет бити решен до краја октобра 2020. године или пре тог рока, зависно од окончања изборног периода.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све критеријуме за оцену да ли је судски рок у овом случају разуман, који су утврђени у цитираном члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, дугогодишњој пракси Европског суда за људска права, као и пракси Уставног суда Србије и Врховног касационог суда, овај суд најпре констатује да се поступак у управном спору који тече пред Управним судом у предмету 4 У 4639/19 у објективном смислу не може сматрати неразумно дугим јер је од дана када су предлагачи, као заинтересована лица, ступили у управни спор достављањем одговора на тужбу 30.05.2019. године до дана подношења приговора ради убрзавања тог поступка протекло мање од осам месеци. Овај управни спор свакако има посебан

значај за предлагаче јер се ради о поступку за повраћај имовине која је одузета њиховом правном претходнику, а која може бити оштећена због немара садашњег корисника те имовине. Случајеви који имају посебан значај за предлагаче захтевају да надлежни органи поступак воде марљиво и ефикасно. У овом конкретном случају Агенција за реституцију је доношењем делимичног решења убрзала поступак како би се у што краћем року правноснажно одлучило о делу тужбеног захтева предлагача који је сазрео за одлучивање. Управни суд је одмах након пријема тужбе предузео радње да се тужба достави на одговор туженом органу и предлагачима и да се прибаве списи предмета управног органа, те да се на тај начин обезбеде процесне претпоставке за одлучивање. По налажењу Врховног касационог суда, правилно је закључио Управни суд у ожалбеном решењу да се у овом случају ради о предмету који је чињенично и правно сложен, јер његово решавање захтева проучавање обимне доказне грађе и одржавање усмене јавне расправе. Следом наведеног, имајући у виду понашање надлежних органа и сложеност предмета, који се, поред значаја спора за предлагаче, такође морају узети у обзир приликом оцене разумне дужине трајања судског поступка, Врховни касациони суд налази да за сада није повређено право предлагача на суђење у разумном року у предмету Управног суда 4 У 4639/19. Врховни касациони суд основано очекује да ће поступајући судија наведени предмет решити у што краћем року, а најкасније до краја октобра 2020. године, сагласно своме изјашњењу.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је у ставу другом диспозитива решења одбио захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка, на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку.

Судија

Катарина Манојловић Андрић,с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић